

Dag 17: 4 Oktober: San Francisco - Huiswaarts

We ontbijten in het restaurant van het hotel. Eigenlijk een ander restaurant om de hoek. Voor de laatste keer ei met spek. Het smaakt. De valiezen zitten al in de auto, dus we kunnen nog eens op stap. Mijn been is goed uitgerust, trekt nog wat tegen, maar het betert. We slenteren langs de winkels voor een truitje voor Ann, maar de winkels gaan pas open om 10u. Lieve zal verder windowshoppen terwijl Ghislain en ik naar het museum van de 'Cable-cars' wandelen. 't Is ook pas open om 10u, dus wandelen we verder richting water. En dan terug omhoog tot aan het museum. 't Is ongelooflijk hoe sedert 1887 voor 4 straten zo'n kabel rondgaat net onder 2 tramsporen. Een kabel van ca 10km lang doet de toer aan ca 15km/u en overal waar zo'n car, zo'n tram het nodig vindt spant die conducteur een klem over die rondgaande kabel en gaat die zo vooruit. Waar het naar beneden gaat is het remmen. Zoals afgesproken zien we Lieve terug aan de Marcys. Geen blauw kort truitje met lange mauwen te vinden. Winkel in winkel uit. Ze willen allemaal helpen, maar 't is overal zwart of wit. Ghislain kucht nu en dan, je ziet aan zijn blik dat hij dit graag doet. We wandelen tot aan de Bay Bridge met een mooi uitzicht over de haven. Er ligt zelfs een oorlogsschip. Vandaar dat we gisteren zoveel matrozen zagen rondwandelen! We keren terug de stad in via het financieel centrum. – de bel20 is fel gezakt sedert we weg zijn, zegt Ghislain. Tijd dat we terugkeren dus. - .

Wanneer we opnieuw aan zo'n kabelcarweg komen, kunnen we er zo op. Mooi uitzicht terug naar boven, zonder winkels echter. Wel een van de weinige kerken. Terstond stappen we af om een kaarsje te branden voor behouden terugkomst. 't Is echter opnieuw fors betalen om de kerk te bezoeken. Onze kerk in Lo is wellicht mooier. We laten het zo. We zagen trouwens ook geen kaarsen liggen.

Iets verder wandelen en we kunnen opnieuw de CableCar op en we glijden terug naar het eindpunt.

Horen we daar muziek in een afgezette straat. John's Grill is 115 jaar oud en geeft een denderend feestje, heel wat genodigden staan in de rij aan te schuiven. Live muziek. Barry White lijkt het wel. Tiens, die is toch al dood. Daarna een 9 koppige band met heupwiegende Salsa Zangers. Los Perros. Onze heupen wiegen al een beetje mee. Ghislain is even weg om nog een filmpje van de CableCar te maken. Een ander koppel muzikanten is aan de beurt met swingende muziek. Ik kan het niet laten en vraag Lieve of ze zin heeft om te swingen. We staan backstage achter de zangers te dansen, de filmploeg ziet wat beweging en neemt ons in 't vizier. Omstaanders filmen met hun gsm. Het ziet er nochtans niet uit, met onze rugzak aan en mijn trui over mijn schouders rondslingerend. Mijn kuit doet plots helemaal geen zeer meer! Enfin, dat is het laatste dat we kunnen afvinken: 'dancing in America!'. Als een of andere senator en nog anderen komen spreken, zijn we weg.

Opnieuw komen we winkels tegen. Ze doen speciaal voor ons de beveiligde deuren open. Helaas hebben ze niets in het marine-blauw. Misschien best ook, want ik zag marine-blauwe prijzen.

Onderweg zien we rare auto's rijden met een groot roterend ding op het dak en ook rondom de auto. Zelfrijdende car in opleiding staat er achteraan op. Meestal zit er toch nog iemand in, maar niet altijd aan het stuur. Er reed er zelfs een rond zonder iemand in.

We geven niet graag op en gaan nog enkele winkels binnen, maar het is hopeloos. Trouwens begint Ghislain opnieuw te kuchten. 't Is iets met zijn longen, denk ik. Van dan af aan kijken we alleen nog in de etalages, tot we aan ons hotel komen. We nemen onze auto en rijden voldoende vroeg naar de luchthaven.

We passeren de straten die we moesten vermijden volgens de hotelconciërge. Inderdaad veel daklozen, die in groepjes samentroepen op het voetpad. Waarschijnlijk een 'directievergadering van het hoger kader', denkt Ghislain. We zijn wat beschaamd dat we er een foto van nemen. Ze kijken met een levenloze blik even op.

We tanken onderweg en zoeken een restaurantje. We zijn in South San Francisco. Geen toerist te zien en de weinige restaurantjes tonen een menu enkel in het Chinees - kan ook Japans of nog iets anders zijn. Voor ons onleesbaar en voor onze darmen net voor een vlucht misschien ook niet aan te raden. Op dat moment weten we nog niet dat we even later toch Chinees op het menu zouden krijgen. Enfin, daar is een bakkerij met koeken die normaal lijken. We bestellen ook wat warme drank er bij. Op enkele koeken een pikant smaakje of veel kaneel, maar alles valt mee.

Op naar de luchthaven. De auto ingeleverd: $31516 - 29193 = 2323$ mijl of 3738 km in 17 dagen of 220 km per dag. Te voet benaderen we 210 km, als we de stappenteller van Lieve mogen geloven. De hoogtemeters staan er niet op, maar we zouden er van verschieten, zegt Ghislain.

De auto goed uitgekuist. Hopelijk hebben we niets laten liggen. De koelbox hebben we over. Die kan niet mee met de vlieger. Ik probeer hem een paar keer aan de man te brengen. De meesten kijken niet begrijpend op. 'For Free' zeg ik nochtans. Twee latino dames met enkele kleine kinderen knikken

eerst nee, maar iets verder begint hun dollar te vallen en komen ze terug. For Free? Ik knik ja en ze danken ons met een gelukzalige glimlach.

Het inchecken gaat vlot. Overdreven mankend hoop ik aan de check-in dat ze me een goed plaatsje geven. Zal wel niet lukken.

Dit is een kleine luchthaven. Ze hebben wel prijzige Hermes-sjaals met de verkeerde kleur, maar helemaal geen kledijwinkels... misschien in Munchen. Als we tijd hebben.

De vlucht terug is in een vrij nieuw vliegtuig. 't Is al avond en donker als we vertrekken. Staat er daar toch geen Chinees gerechtje op het menu zeker! Zelfs Ghislain laat het smaken. We krijgen oortjes voor een film met geluid deze keer. Met de hulp van een inslaappilletje slaap ik goed. We landen algauw – zo lijkt het- in Munchen. Daar maken ze het nog spannend met de aankondiging van een overboekte vlucht en niet opengaande deuren. Gelukkig kunnen we mee. Op de vlucht zit iemand van Bornem. Hij woonde 4 jaar in Californië. We overlopen alle mooie plekken waar we geweest zijn en wat we nog allemaal hadden kunnen doen.

In Zaventem vinden we heel vlug onze valiezen en Luk staat ons al op te wachten op de parking. In Ieper wacht mijn Ann ons geduldig op en vliegt meteen in mijn armen.

Thuis wacht ons nog wat jetlag, maar we genieten na van een onvergetelijke reis, met Brice en de Grand Canyon als koplopers.